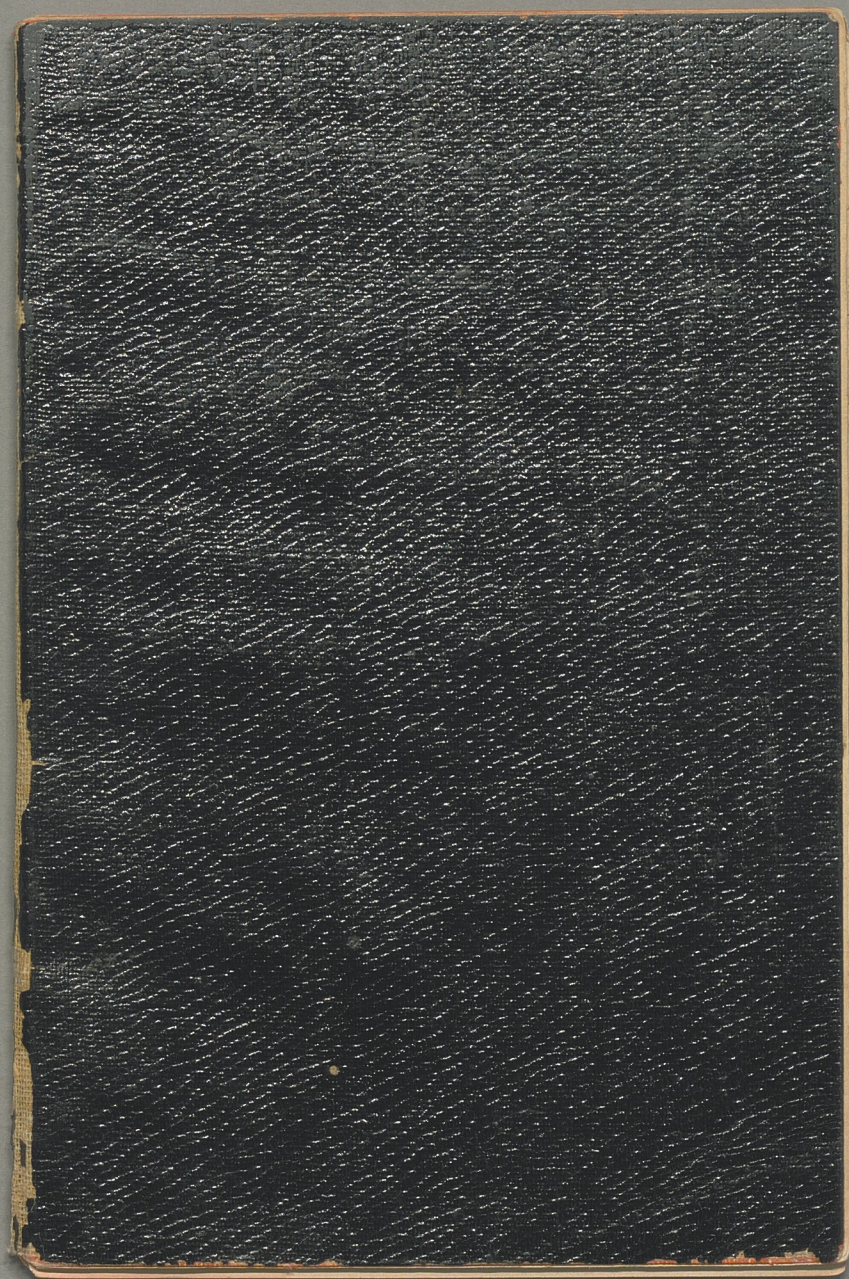
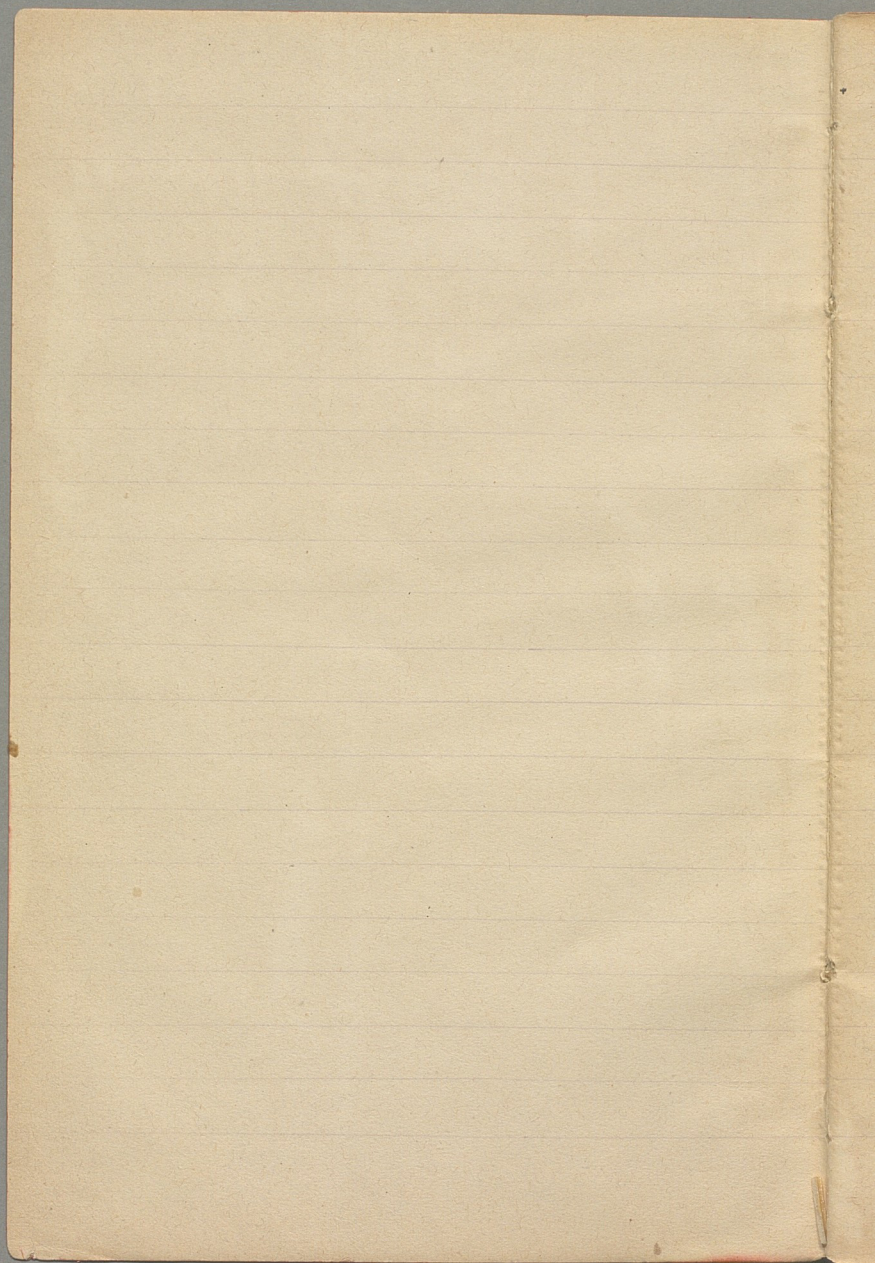

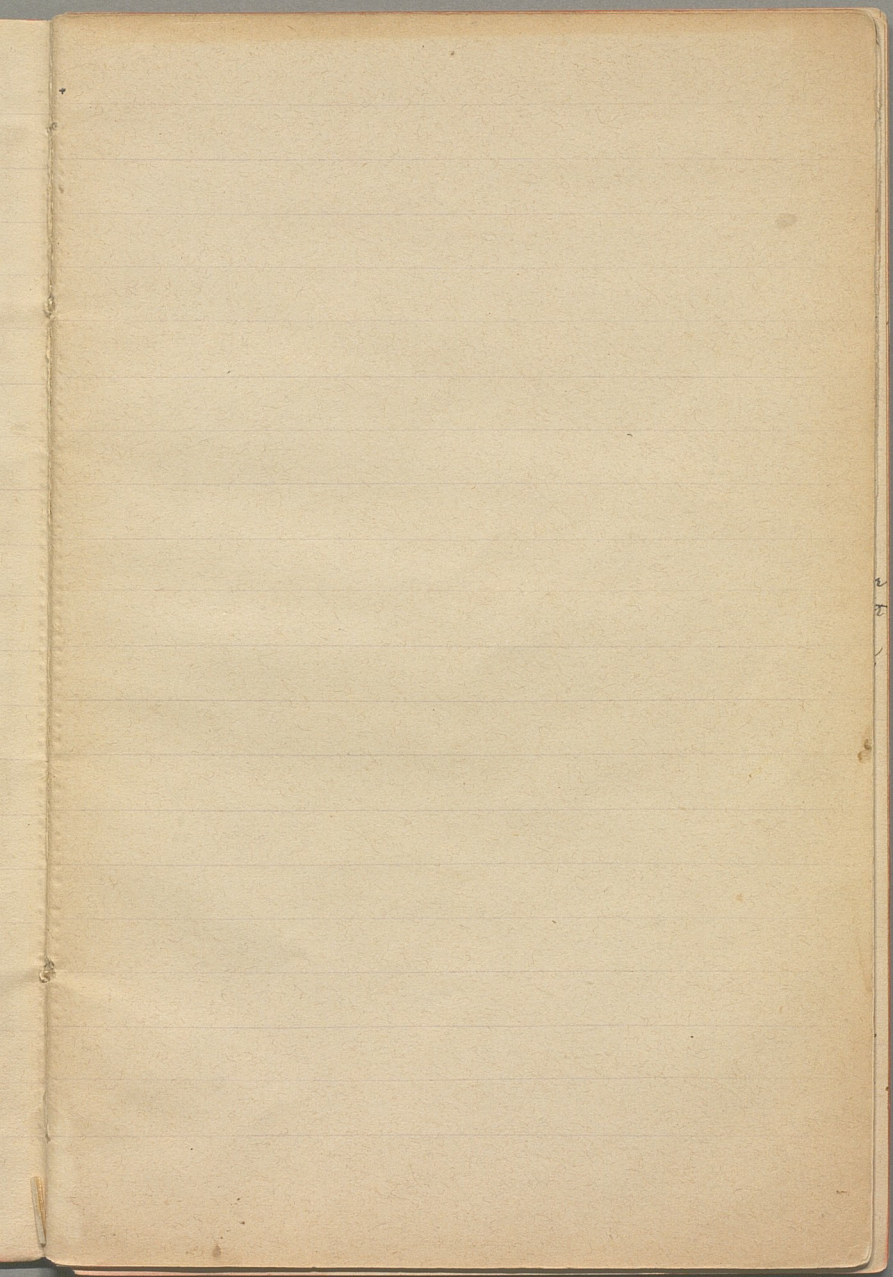
Teatersonetter L 1:7:64

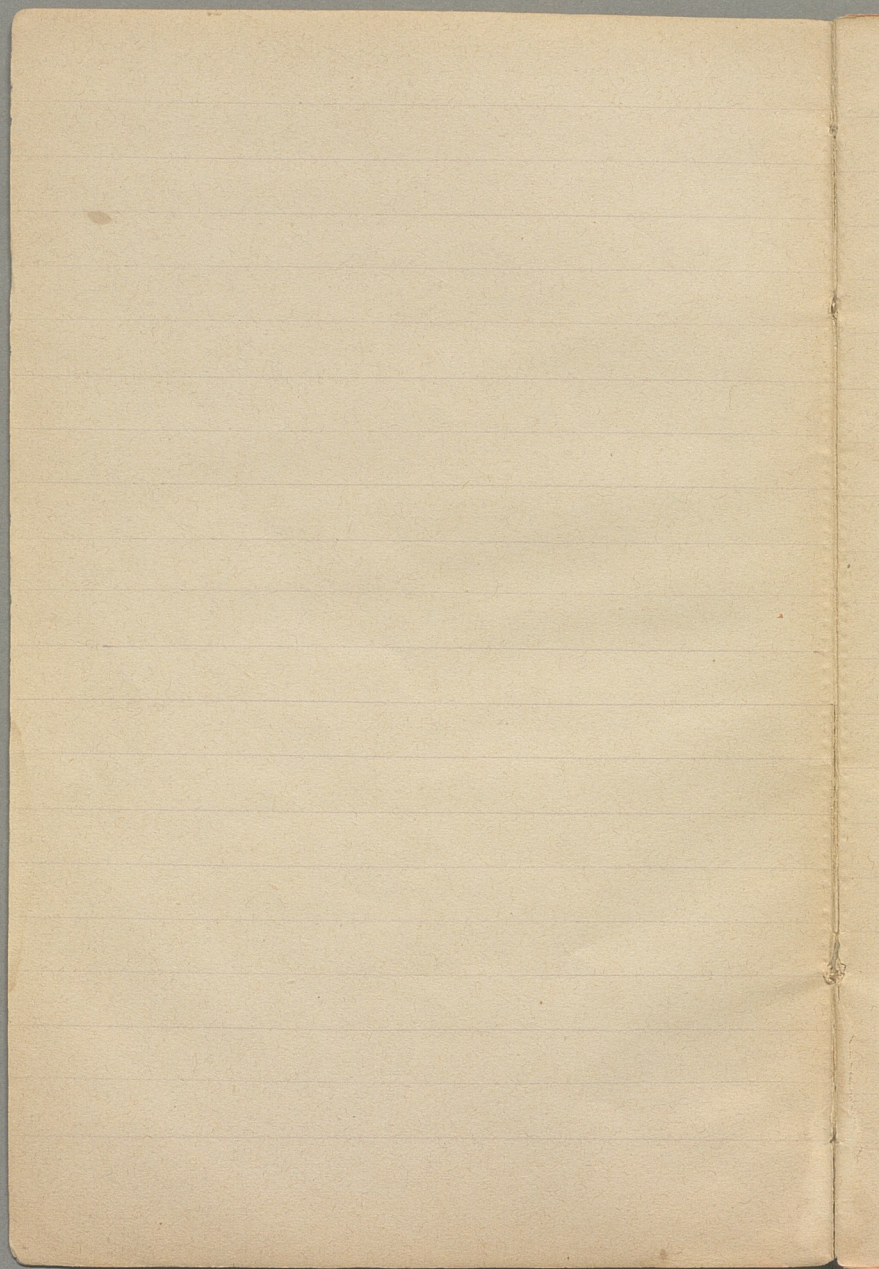
Lagerlöf, Selma,

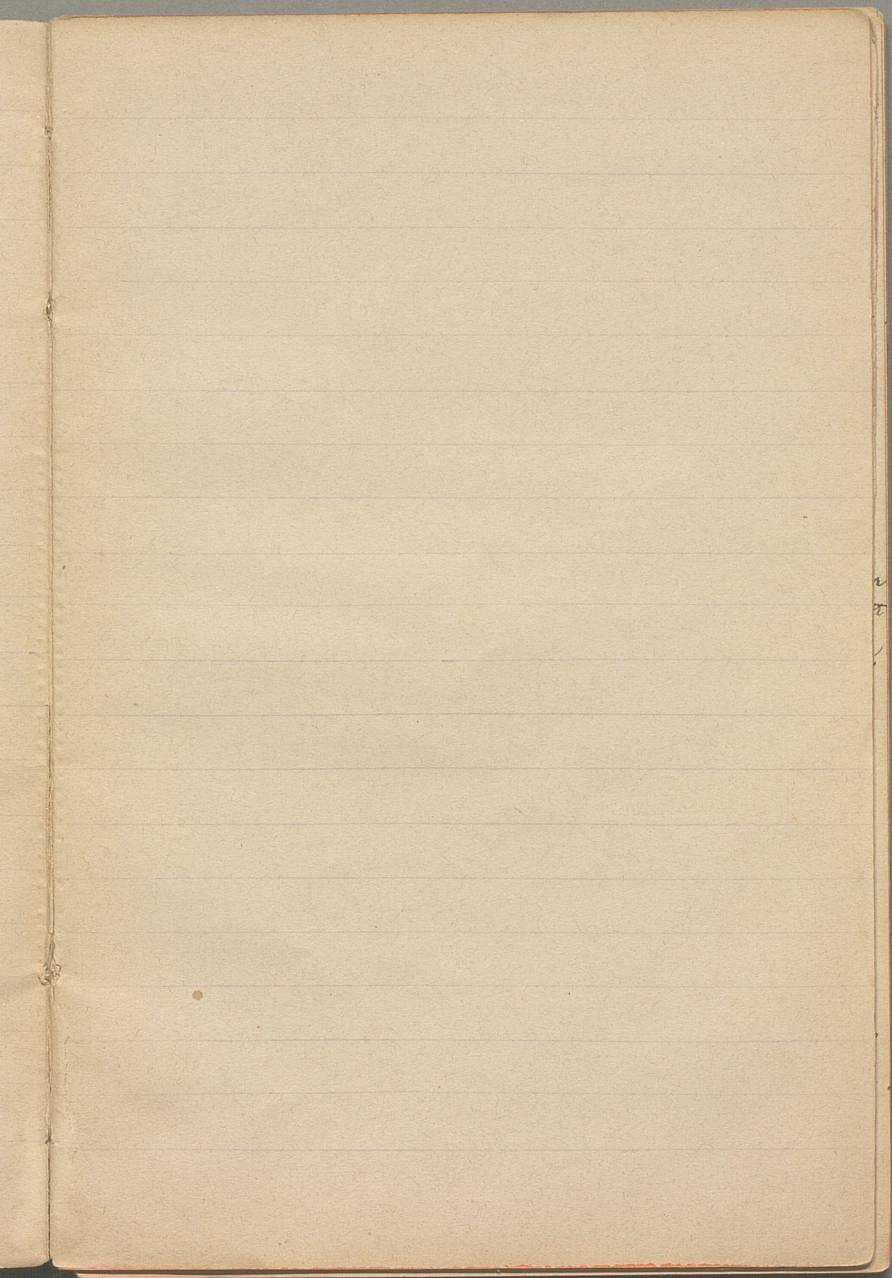

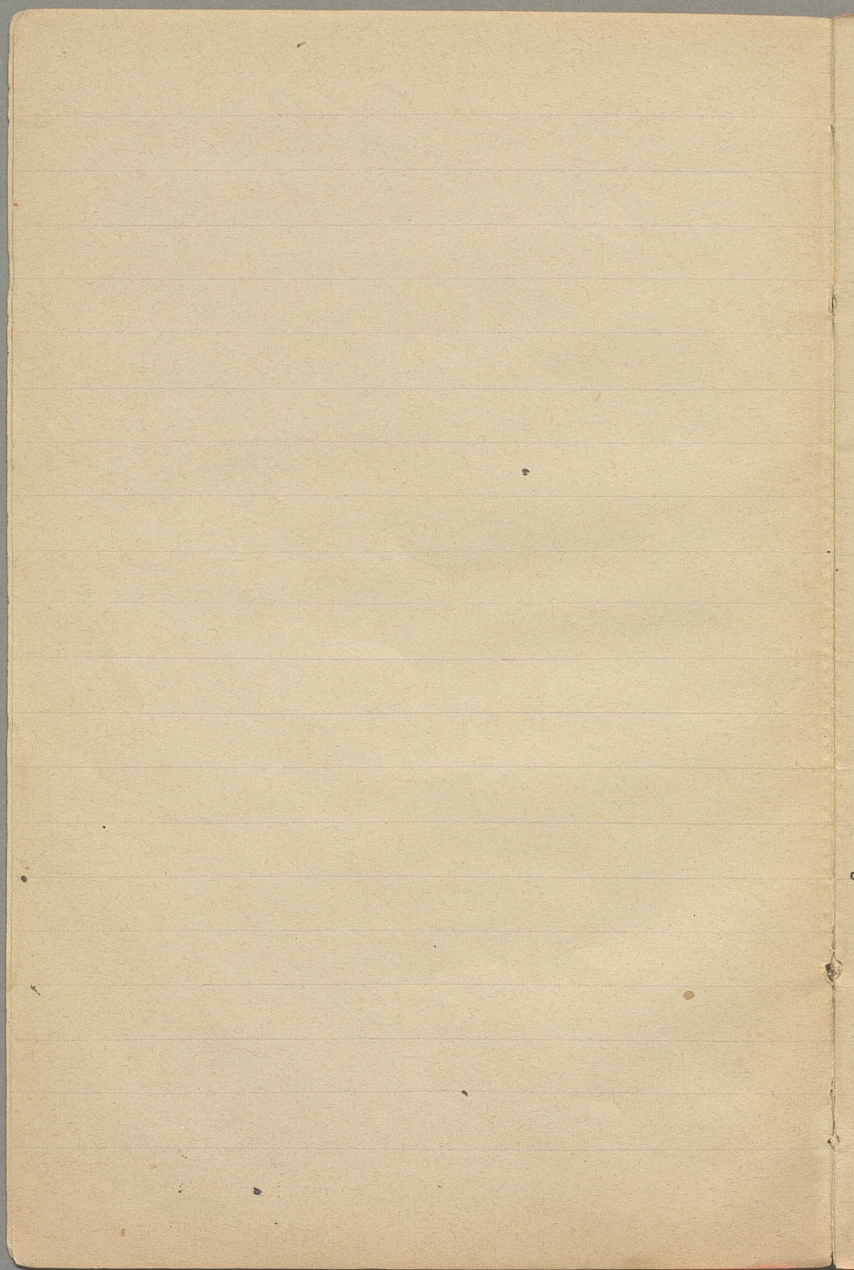

1

Don Juan
(Herr Lunge)

På scenen blickar Spaniens mäne ned,
Sevilla soffer, men dess sköna vaka,
Med mystisk kapp och med plymver släpa
Don Juan trädar äfventyrens led

Evall efter evall, så är det nu hans sed
I sekler ren, han vänder jämt tillbaka,
Och sköna darrars Gifva famntag smaka,
Och står med serenader nattens fred.

Han dansar särldigt Mozarts monuett,
Och följer med till Guvernörrens fest,
Sen spökets jernhand han förväget trycker.

Han dör på scenen, knappast mer än rätt,
Men i mitt misse lever han som bäst
Stolt, trotsig skön och farlig som sitt rykte.

Tryckt i Dagny 1887.

Don Juan
Leperello (Herr Janzän)

Don Juan, stolta herrnen, har en dräng,
och Leperello nämno dess stäckars säten,
Som dukar för den store potentaten
Hans rika bord och redor bortbar säng

Etj värr, hans bäge har ej blott en sträng.
Det är ej nog med, att han dukar faten,
Hans utför och hvar dag den hjiltedaten
Att motta åt hans herres erodad stäng.

Men han har äfven sina sköna stund,
Ja, stolta ögonblick af himmelok lycka,
Lä med sin herrer segrar han får pråla,

Lä han för häpnande salong får måla
Ur detta alla katalogers under
De bragder, som Don Juans lefnad smycka.

Alida,

(Troken Ek)

Man glider in i Sfinxens gamla land
 Både för den löjliga vishets regioner.

Man väntar sig en dust med Faraoner
 Med Hieroglyfer, hymnsång, sol och sand

Oiris rare tafvad! Alltiblann

Der man mag långa hvita processioner,
 Men de beträdas ubef Herdis toner

Som näman glittrar öfver Nilens band.

Men deremellan Isis slöjan hvilas

I lugn beskyddand en evig smärta.

Och pyramiderna få vackert lida.

Här ges blott sagan om hur grimmor kriga

Med eldig kärlek, ej med spjut och pilars;

Ej om en krona, endast om ett hjertes.

Furstinnan Gagol.

(Fri Lorsch Basim)

Hör modern Ryssland kallar sina barn
Till mörkrets kany med dynamit och mina.
Och skurar låga fram, som aldrig sina.
Idén är stor, och lifvet är ett flamm!

Hur skall han rädda sig den stackars barn
Från alla dem, som egi nöd förtrivna?
Förtrojets järnhand knutit hop de fina,
Sina maskerna i Nihilismens garn.

Läk trygg han varo, alla Ryssars fader,
Så länge svärmskrän skall skottet lossa.
Hon älskar, hoppas, hon har ingen styrka

Men moderns Ryssland eger myriader,
Som vilja allt i iskallt hat förkrossa,
Som aldrig drömmarna och som intet dyrka.

Furstinnan Gagd

Adjektanten. (Herr Fredrikson)

Den stolte, litet nog det honom gläder,
Den röda uniformens rika gräl,
Men som han vet sig fagra blickars mäg,
Med begravns fasta steg han mot oss träder.

Han fick ju bårdens arf af stolte fäder,
Och denne starke man af jern och stål
Kör kunna walkas nihilismens bäl
Förutans eldslukt ens på sina kläder.

Men om han grips ändå af vilde lägar,
Tror du, att det är festerlandets bön,
Som låter honom till det röda gifva?

Tror du, det är den egna tankens plågor?
Nej, men en kvinna trotsande och skån.
Häst, Gevlebens, färfattarns höga vilja,

En Midsummarelladsson

Tuck (Fru Hartman)

Förtrollad stog i dager mystiskt natt,
 Ser älfvor i hvar rosenbuske stimma
 Och nymfer svärma om i fondens dimma,
 Hvad det är skönt, det är midsummarell!

Ser i en tilja har en fyr sig satt,
 Hvars blåa ögon utaf skälnskhet glänna.
 Glan råder här till dagens första skänna,
 Och hans regering heter skämt och skratt.

Hon är så öfvermåttan tack och fager.
 Och är den andra skaran för sensibel,
 Nog är han meenter, men hvem kan han
 vara?

Här går igen, om ej jag vilse tager,
 De franska pyisernas enfant terrible,
 Teaterns Tuck - i annan skepnad bara.

Tryckt i Dagny 1887.

En Midsommernattsdröm.

De trogna älskande vid Nini graf,
 Som då så älskligt i hvarandras armar,
 Hur djupt det varje kärsligt hjerta hamnar,
 Ät ätet denna grymma lott dem gaf!

Hur bält han svingor annd sin baraka glaf!
 Hur ädelt är ej språket, som han lärnar!
 Ät dejon ilke ädelt sig förbarmar,
 Men sänker honom så i smärtans haf.

Och Tisbe så jungfruligt vek och öm,
 Hur kan hon slikt behag i döden äga!

Men nutids eselhet af detta dröm -
 Forblä vi älska ens, jag ber dig säga,

Hvem nu för sådan Pyramus väl döge,
 Och hvem för slikt en Tisbe döden toge.

Pyramus & Tisbe (Janzon & Griep)

Tryckt i Dagmy 1887.

Furstinnan Gafel.

Furst Litmar (Herr Grip)

Ridån går upp, och alla ögon bländas.
 En verld af siden, guld och stolta later,
 Af sköna kvinnor, väldiga mygnater,
 Af furstlig prakt, de möta hvar de vänst.

Se ena skämten vid de andra sändas.
 Huru står främst bland gällens fjilköster,
 Man märker, att Europas Asiater
 Ej färdvängt till Paris i skola sändas.

Här tyckes Nihilismens gamla fabel
 En lämplig krydda gäst vid lipveto fest,
 Som ännu mera kan till njutning locka.

Gör man ^{lä, så man tänker} i slika tider väl y bäst,
 Helst om personligheten är notabel,
 I att dra bort att hvita liljor ylocka?

Curwen

(Fru Odling)

I sommarens riken, uti solklar söder.
 Hon varit upp bland lek och manibbliner,
 Bland trolloka danser och bland varma vi-
 ner
 Och bland det mörka yrkets vilde bräder.

Derför sä häftig eld i hjertat glöder,
 Och halft demonisk glans uti ögat skiner.
 Derför skrattet likt en stormil hvinner,
 Och hennes sång passion och smärta föder.

Affekt dä i sin fantastiskt rika prakt
 Hon dansar för en man sin sedelja,
 Kan han ej längre plikaterns lagar bärda

Om fänge är han uti Curwens maket,
 Men om hon vill från hans sitt öde
 Sä har han blott ett val-att hemm^{skilja}
 mörda.

Den Bergtagna

Bergakungen (Herr Adman)

Låt glädje råda i Fru Banghilds sal!
 Gäst kommit har, som kan på bärja leka,
 Som bringar färg på jungfruns kind dem
 Med sängers ^{bleka} frölskas ljud och fager tal.

Låt dansen gå uti Fru Banghilds sal!
 Gäst kommit har, som jungfrun vill beroka,
 Som hennes sinn' med kärleddard' vill ometa
 Och locka henne bort med tunga kul.

Låt klocker ljuda uti morgons-tunden!
 I Skogen vandrar jungfrun svåra vill,
 Och bergakungen ^{kväden} ~~sjunger~~ älskogs-sång.

Låt klocker ljuda, skaka berggrunden!
 I ^{spällets} Bergets giart flög upp med ståt o' bang,
 Och nu hör jungfrun bergadrotten till.

Den Bergtagna

(Augusta Anderson)

Ser gärns så mängen kostelig klenod
 I väldiga gemakens djupt i fjällen,
 Ser strömmar lustigt guldets röda flod,
 Och siffret glittrar öfver marmorhällen.

Då drägen släggan får med hurtigt mod
 Ett klangrikt eko därnar efter skrällen.
 Men han hon tröfvas i de stolta tjällen,
 Hon, i hwars ädvor flyter kristet blod.

Hvem är det nu, som hennes moder värdar?
 Hvem tröstar riddaren som mist sin mö?
 Hvem täljer nu den Bergtagna's saga?

snart skall en läringtan henne fången taga,
 som henne återför till menskors gårdar.
 Den kristna män får ej i berget dö.

Maria Stuart
(Fru Hoarner)

Som skönaste drottning i Europas riken,
Hon körde Farnas vagn med slaka timmar,
Hon väjde ej de djupa älskogsströmmar,
Och ej förtalets daguppfyllda diken.

Utofver hennes hufvud romantiken
Göt ut sitt horn af äfventyr och dröm-
mar.
Och än i dag af hennes lif man sanner
En praktvägt så för dramat som lyriken.

Men hon, som skapats för att älskas bara,
Hon skulle sitta på ^{en} tron och styra.
Kall för passionens röst och hjärtats gra.

Ack, rosen har nog lust att drottning vara
För vackra gramma sommarfäglar skara,
Men ej för giftigt bi och flitig myra.

Tryckt i Dagen 1887

Don Cesar de Bazano

(Herr Hartmann)

Se äfventyrens ädelborne son.

Om trasig rock och hattens nötta fjädel

Om saga tälja oss, som sällan glädler.

Hans är ett evigt undantag derfrån.

Än krigets, än champagnegillets dån.

Än hofvets tälja, än schovattens bräder,

Men lika käckt han mot sitt äde träder,

Om än moralen framman somätt gåtän.

Se skönnes kämpge så i sång som tal,

Brädd blott för ett i ett foderms lagar sara,

Men saligt ^{liksom} ~~skottet~~ för bekymrens kval.

Om älskvärd galning, född att kvinno värta,

I manlig framman släta tankens fåra,

Och varda gymnasistens ideal.

Länd

Professorskan (Fräken Björkegren)

Får tid skall resa sig ett monument,
 Som täljer seklets saga för sekunden,
 Ej blott ett lekverk roande för stunden,
^{Men} ~~men~~ ^{men} ~~en~~ talks af det vi ädlast känt

Se här modellen den mitt bifall tändt
 Stolt stiger springer sockeln upp ur marmorgrus
 Kring foten är en kranz af "dygder" bunden ^{Den}
 Beträffande hvartät vi hägen värdet.

Den ena heter: dirka-från-din-vilja.
 Den andra: Allt-går-för-sig-genom-takt.
 Den tredje: Bruka-sanningen-försiktigt.

Fru Professorskan står i all sin prakt
 Högt upp, endast hon kan passa riktigt,
 Van som hon är vid världens hula tälja.

Såmd. Gubernanten.

(Fru Lovise Bergin)

Herr kandidaten pratar i Sjelland mördas
Och alla pessimisters mörka kopar.
Han virkar tyst. Han verlden hyggelig sofar
Med blomkvast, som på glädfins ängar skördas.

Hon virkar tyst, fast ej eno Ilsen vördas,
Och själva Rådhus han förväget slopar.
Har det ej funnits stenar dä' och gropar
På konnes väg, den stackars vilofördas.

Hon är krankhinda ej så ordkarg heller,
Men den betvingas alltför lätt den bergen,
Som ödt sitt krut med att för raskull kriga.

Den skall ej veta tala dä' det gäller,
Som hvarje dag gått på parad med sorgen.
Det maktar blott den kvinnan som kan tiga.

Odette

(Fröken Björkegren)

Gusteliva lägg af din stränga min.

Jag medger, hon är rik på vanskligheter,
 På intressanta små fataliteter,
 Förhärjad så af laster som morfin.

Jag medger ju, vi gå mot vår ruin,
 Det onda är en sal i lifrets eter,
 Bär mer ej swans som himmeleens kometer,
 Ej horn och hästhoj och Mefistogrim.

Men ack, hon är så skön och elegant,
 Hon äker ut för fallets wilda brant
 Med färdigt aktens prakt i fecier.

Gusteliva, du får mig icke klandra,
 Men tärar hon mig kostat; jag som andra
 Bedärad af Sardouska trollerier.

Odette

Bechamel. (Herr Fredrikson.)

I Nizza är det lek och karnaval,

Man svärmar om som mask bland blomster-
kransar.

Bär mot confetti dominon som pansar,

Men quod vad blir man; det är rent skanda.

Seh gode Bechamel, på lifvets bal

Sär det så äfven. Huru lätt man dansar,

Här väl man Trips bland ^{flor och silkesfransar} ~~flor och blomsterkransar~~

Så blir man dammig, dammig, matt och skral.

Sen har man lifvet till en cigarett.

En samling, utaf torra bruna blad,

Som sammanhållas af en pappersbit.

Sen brinner såligt nog, det inses lätt.

Så står man eld, om man har mod och flit

Med någon svishhet och är nöjd och glad.

Odette

Betjentens (H. Hamrin)

I tredje akten slår man jäst på stort.
 All romantisk, som prosans sekel äger,
 I doktors hemiska äfventyrarläge
 Liksom på gifvet aftal möte gjort.

Man lockat samman på kurtis och kort
 Slåg boret folks, hoars rykte, som man säger
 Ej allt för tungt på dygdens vägskal väger,
 Som lever glad, men framkie något fort.

Först känner sig publiken på det lake
 På inbet kan man stiga stadigt ser
 Men herr betjentens hjälper en tillrädda

Han tycker det ett dräpligt näje detta
 Len skälmen är just i sin rätta sfer,
 Med kropp och själ, och kvickhet lika fala.

Friskytten
Kasper (Herr Janson)

Det är förvisst en ämnelig historia.
 Och hvimlar utaf djefvelskap och troll,
 Orkesteren ger så väl i öar som moll
 På afgrunds tjät en hiskelig promemoria

Kring natterns bjessa fasan satt sin gloria.
 dyktgubbar kasta med hvarandra ball,
 Och skogen sveimmar af åt alla håll,
 Skrämd af den vilda jägtes fantasmageria.

Den gamle bespen hör ej storonen rasa.
 Den hand, som stöper keulan sed ej skaka.
 Slamsket lugn han står inom förtrollad
 pret.

Han vet, om saken dripses till sin spets,
 Att gästare skrämskott vida stå tillbaka
 För mennekdyertats afgrunds mörka fasa.

Friskytten

Agata (Fräken & M.)

Ett dräpligt mänöken strämmar genem salen.
 Det svärmar golvet runöt i lekfullt daller
 och för enö skänkar Runo hönligt squaller
 Om de moderna jägthäis ideladen.

Grätmilda jungfrun, skakad djupt af gvalen,
 Har en af sina Gura intervaller,
 Så sängens dagg på plägast sinne faller
 likt Lemas sken på skuggorna i dalen.

Uå ren och ~~klar~~^{stark} går sängens kbara flod.
 Blott tid en hastig svallning vångångning
 Passionens glöddans glittrar på dess djup.

Och sen, då den går fram med uryfäst mod,
 Uå dess munttra vågars ystra spräng
 Sitt hjerta ryckes med likt redvä slup.

Berta Malm

Månson (Herr Tegerström)

Man vill ju hafva världen sån han är
Med skräpligheter och i vardagskläder.
Der har du skälet, att herr Månson träder
In ~~af~~^{uti} Stockholms scenens fina sfer.

En gammal ljörn han liknar, en sån der,
Af öfvermåttan segt och stadiggt läder.
Hans har nog prövat många herrans väder.
Nu älskar han af vana grund och skär

Den ~~gubbe~~^{sluge skalkven} ~~lufsen~~ är dock högst gemmytlig,
Hans onückerhet den trotsar ^{ädets} ~~allas~~ slag,
Fast ej hans skräte gressist ~~der~~ tillit närar.

~~Men vår bekantskap är ju endast yttlig,
Och himlen skogede oss att ej en dag
Förmed den mannen måste ha affärer.~~

Men hans bekantskap har nog sitt behag,
Så länge den får vara så här yttlig,
Och ej man räkar honom i affärer.

Pastiljonen från Longjumeau.
 Herr Ödman.

Det var en tid då världen stod på tå
 Och snurrade omkring som en dansad
 Då han var söt och yst och cupricios
 Och ganska litet fallen för tricot

Leverantör var då herr Brocco
 I snirklar och i snäckor häget famos
 Man kallade hvarenda sak hidsas
 Som han ej satt sin krumma stämpel på

Då menskors mjuka sinnen och sig bjöde
 Då allt de snäckans låga slingring röjde
 Och aldrig upp er stoftet ställ sig höjde

Tier hos damerna

(Herr Persanne)

De ha gått framåt Tysklands unga män,
 Förn hade de just ingen tur hos könet.
 Det sista, långa, djupa ålkaesstämnet
 Hos Herbert, ej gått ur mitt ordinne än.

Herr Toggberg än störrar mot sin vän
 I klostercellan der på bergakrävet.
 Och Gogtals melodrammer styrka röret
 Om jungfruens grymhet mot sin ^{hvar ungersven} hjertesven.

Men de ha ock lagt bort de stolta later,
 De höga, mattande declamationer,
 Dets för glifterns band; som skadat deras fäder.

Nu lämpa de sig mer för Amors dater.
 De säga ~~ihop~~ ^{ihop} polygams tunga kläder
 Fåll ~~krigttjänst~~ i hans varma vagioner.

Daniel Rochat

(Herr. Olmlund)

Han är en man, som äger ordets gåfva.
 Makt öfver hjertan på hans tunga bar.
 En tjugad samtid kallar honom stor,
 Och efterverlden skall hans minne lofva.

Men för en tid fick ryktets åskor sofva.
 Sen store mannen ut på ströflög för
 Mot fiskedon och ~~bestignings~~ skor
 Att ur naturens källa hälsa häfva.

Så mötte han en dag sitt hjertas dröttning.
 Och, han ännu med henne fara ville
 På blåa sjöar, som hans lycka speglar.

Han frödesig för så tryggt till målat seglar
 Sen store mannen med sitt sterke snille
 Sen vane segroven i hvarje bröttning.

Daniel Rochat

~~Lena~~ Lea Fröken Bjärkogren

Fernoy stält upp, som bodde ännu der
 En grälsjukes filosof i sabelkappa.
 Man tränges, jublar. Alla hjertan klappa
 För Voltaires gud: Nej; men för gud Voltaires.

En skön Amerikanoka ock är der.
 Enorm är hatten, handskarne ej knappa,
 Principerna högfilosofiskt slappa.
 Och soället dyrkar hon hvad förg det bär.

Följ henne troget. Hon är föga lik
 En vardagstyp ur en pariser dram,
 Ej blott en lekball för en blind passion.

De kvinnoema, när lära de logik.
 I första akten, "Cecily d'infame".
 I sista-acten kärleken för tron.

Höjdmannen i Penedig.

Skylark (Herr Almtöt)

Du hämnar lifvet i San Marcos stad,
 En praktfull lek, en öfverdäktig yra,
 Republikanerna, som hafven styra,
 Ha nog-att göra sjelfva sorgen glad.

Ser gå de sköna damer på parad,
 Ser lysa en ^{glädlig} ~~kommer~~ höj till tiggarns lyra,
 Och muntergökar möt hvarandra fyra,
 Shakespearskt skämt, en ^{välldig} ~~munter~~ kanonad.

Hvem gaf då honom lof, den dyste jüderad,
 Att gå omkring i märk och skymma
 Att vara sorgen här är södligt ^{salen} brott.

Han får ej känsla ha för hän och spatt.
 Han är kanoke ett isberg i från polen
 Att vara menska är han rent förljuden.

Surrogat.

(Herr Fredrikson, Fru Bruno)

För en gång skull en sonel filosofi!
 Men först, låt blicken öfver scenen lå,
 låt den gå gabelin och skizza sig hvila,
 På konstnärns hemnets glada fjerr.

Och lys en stund. Han dr så häck och fri
 och kuggar kring sig med satirens bila.
 Hon måste smått generad bifall omila
 At surrogatets hemiska teori.

Och vänta tills ridån ~~gör~~ ^{fått falla} en gång ner.
 Och de med skämt fått äfyna dessa två.
 Om kånola, för hvars alvar halft de blygga.

Sej sen, om här ej mera borde flygga.
 Med egna vingar, ej blott levas på
 Det surrogat af lif, som scenen ger.

En räddande ängel

(Fru Hartman)

Nu har det blifvit hennes tur att bländas,
 Men hon ej siden har och spetsar-ack!
 Han måste höja sig på tå och klack.
 För att ej kallas femtan är kunnigda,

Att allaredan balen gått tillända,
 Gastänke om han ^{hållt} ~~egdes~~ blott en enda "frack"
 Att ta till föremål för sin attack
 Han skulle helt ders ägare förvärnda.

Men det finns pudor der på toaletten
 Och blommor - Om hon endast skulle pröfva
 Att ~~arrangera~~ dem på bästa sättet.

Släp har hon och så godt han kan behöfva
 Nu gripe andra stjernor till reträtten,
 Ty balens drottning ses kring scenen ströfva.

Falska Juveler

Markisinnan D'Ange. (Träcken Bjärkegren)
 Det ger också en sägen bland de många:
 Om huru en bland olycksfödda Gyger
 Ur Jotunhejms, de dyster salar, flyger
 I Konghamns verlden kring att menskor fånga.

Tyot, ser du hemm ej på scenen gånga,
 Fast fjäderkrud sig ej om kroppen smyger,
 Men perlor glitter öfver sidentyger
 Och ~~franska~~ fransk parfym och doft kring henne
 Ängar.

Akt, gävisens femte akt betyder föga.
 Att han är slagen deraf ej vi slute,
 Han har sitt mål och viker ej derifrån.

Nag ~~var~~ äro Aogårds stolta murar höga,
 Som stänga det förskjutna onda uti,
 Dock äktar gättesöttern Adens son.

Upprättelse

(Fru Kinnamamom)

Jag tänker nog ni känna gammal tanken.

Han, som så blåtombat sina damor faller,

Som djufuld vakt omkring sin dötter

Den vidansvika, tyska folianten,^{ställer,}

Den blyga, sedalärande predanden.

På post hvarhelst skandalens ädra väller,

Och som blott leper riktigt, då det gäller

Att släcka soln och svärta diamanten

Men allt han brutit eiti verkligheten,

Låt henne uppa scenen det försona

Och med ditt löje henne icke skona.

Författaren haft den lilla nebligheten,

Att till en lörngångs fasar henne döma

Solfjäderns tyngd ej håller att förgörmas.

Ett glas vatten

Srottning Anka (Fru Wasser)

Så Whigs och Tories ~~späfligt~~ debattera
 Och mot hvarann med heta fraser sjunga
 Så Marlboroughs kanoner lustigt sjunga
 För att mot franska anspråk ~~debattera~~ protestera.

Så tror hon ännu att

Så pretendentens vämmor konspirera
 Och runot om tronens ränkors spänad slung,
 Så ännu dissentern kan med trötlig tunga
 En Cromwells krigspsalm sakta intonera.

Så tror hon ännu, att hennes vackra krona
 Är blott ett smycke, fast mer ^{tungt} ~~svårt~~ användas,
 Som hon blott har att för sitt nöje bära.

Så glömde hon, om en hvem vill henne klund
 Så millioner lif hon så lätt skunda
 För ett glas vatten en gång Englands ära.

Ött glas vatten

lady Marlborough, (Fru Willman)

Den store mästaren i det ynkanta,

Kung Karl den andre gaf i art sitt rike

En färdighet en vana utan like

Widomä intriger näpna och galanta.

Öföenna konst, den öfverligt charmanta,

Att balansera utmed lastens dikre

Af Amuriner skyddad och af rike

Enlärodes nu af alla eleganta.

I denna vackra kunskap graduerad.

En Sara Jennings kunde England styra.

Man ser, den var jüst icke att förakta.

Den skänker allt, som man kem efter -

Blott ej ens eget hjerta börjar ^{frakta} yra.

Så att regenten själv blir en regerad.

En Folkefiende
 Doktorn (Herr Tegerström.)

Han är ett barn. Han vandrar bland ^{lamm}lamm
 Vet ej att om han blott en snöball kastar,
 Det hela börjar gå och förrän det rastar
 Hans hem i daln skall krossas till ruinar.

Han är ett barn. Så länge solen skiner
 Trov han på intet mörker, intet lastar,
 Men tücks han af ett moln, han genast hastar
 Att gå all verlden bittra ord och minner.

Långt bättre då, om ~~de~~^{de} med mätta fore
 Ja, om de tege, dessa herrar gode,
 De ser skatteflorna i gateravaller.

Förviest, men kanske ock det bättre vore,
 Om verlden ej så smed och toriden stode,
 Att den vid minsta rättning genast faller.

Om Folkets fiende

Petra (Fru Ulf)

Du har väl mött min gång på lifvets
 En gränlig vän med ljusa klara blickar,
 Som, då ett glatt godtyg hon åt dig nickar.
 Tycks göra, luften renare kring dig

Din tro hän väcker fast och innerlig.
 Du vet, att fast sin båt hon framåt vrickar
 På farlig ström emellan grund & prickar,
 Skall hon dock lugnt och säkert berga sig.

Ty älskvärdt hjälplös vill hon icke vara.
 Hon tror, att hennes värde det förstärker
 Att hon på världens vägar hitta kan.

Men detta ligger ju på cytan bara.
 Hon är så gränlig, att man knappast märker
 I fall ibland hon handlar som en man.

Tryckt i Dagny 1887.

Muntra Fruarna .

Falstaff (Janzon)

Framåt, framåt bland kärlek och kabaler
 Men måste göra samlingen komplett
 Språn San Juan ända till Odette
 Jag reser rent för mina idealer .

Och nu Sir John med Hjörthorn och skand,
 Han hör ju hit, det är hans stolte rätt,
 Men dygdens genius tar väl till reträtt
 Afskuddande de gyllena sandaler .

Som om der fummits någonsin en annan,
 Som bättre kände köttets skräpligheter,
 Som är en dräpligare smokalist .

Hans öde drifver honom dock till Kammar,
 Som värn mot sorgar och blindligheter,
 Sen stackars taken, han är humorist .

Klädeshandlaren och hans mäg
 Poirier (Herr Ahnlöf)

Herr Poirier är dygdig och moralisk.
 Om än han har sin lilla ambition
 dikt hvarje medlem af en stor nation
 Är han ej krigisk, grym och karnibalisk.

Herr Poirier är varm och idealisk,
 Fast liberala frusers procession
 Framtågar genom hans konversation
 Är han ej tillgjord alls och ~~karnibalisk~~ ^{teatralisk}.

Herr Poirier är äm, så man vill rycka
 Hans datter från hans hjertas varma härd,
 Så offerar han långt kallre hennes bygd.

Herr Poirier är ej en man af flärd,
 Gedigen är han, och man måste tycka,
 Att den der gubben nog är jerngar värd.

Klädeshandlaren och hans mäg.

Markisen (Herr Fredrikson)

Han, som har ärfvt af äroricke fäder
 Ett ädelt namn och gångna bragders glans,
 Han miäter alltför ofta sinnets sans,
 Som då för högt på trärbrant fjäll ^{man} ~~han~~ trär
 der =

Han lefver i ett evigt solkens väder
 Och tror, att lifvet är en fjärdans,
 Att hvarje blomman han vill se är hans,
 Att allt är rätt och godt, som honom gläder.

Men om en gång, der kunnat mulna dagar,
 Den stackars bländade bezymsar se
 Och ser en verld, som honom ej behagar.

Då präpas på en hård af Gval och ve,
 Om Tiden blåa blodets kraft försvagar,
 Om än i dag det ädel frukt kan ge.

Sällskap der man har fräktigt
 Hertiginnan (Fru Almlöf)

Det är ett lif. Från Faraonens grafvar
 Man rusar fram med glans i rotiken,
 Och hejlsört öfver wallar öfver diken
 En femakts tragedi man genomträpar

Hon går omkring bland Fräckhetens slafvar
 Och söker människor, men blir jämt bevisken
 Just som hon sökte lefvande bland liken
 På stridsfält, hvarst brutits svårt ö glafvar

För, ~~de~~ ^{dä} man älskade ö lekte bara,
 Så fluga äfventyren som raketer
 Och brusta sönder uti löjels stjernor.

Om ^{har man} ~~fiernas~~ ~~blott~~ kalla hjertan tröga hjärnor
 Och tiden har blott en förfjensst - att vara
 Att sådant facksamt fält för elakheter.

Sällskap der man har tråkigt.

(Fru Hartman)

Su minnes väl den näpna gröna
 Och hatten som sköt fram, en ^{dräkten,} ninniche af
 Och luggen, som sköt fram i tärkt Bohag,
 Och skrattet friskt som första morbonfläkten.

Deu minnes nog den helu söta sligften
 grimacer refi de pikanta drag.

Och kanske rent utaf en vacker dag
 Vid hennes prut du tappat andedragten -

Men hvarf hon styrde fjäderlätta stegen,
 Sit drag hon ochsi med publikens hjertas,
 Hvarf löji fick ett tusenstämningt ek,

Och då från dragen glädjens gratier aka,
 Och hon sin farmor bögade sin smärta.
 Hvem tog ej då den sorgen som sin egen?

Sällskap der man har tråkigt:

Prefektens. (Herr Fredrikson Full)

Är den tysta värd der Floras barn

I stillhet drömma vid fontänens fladder

Der Myrtⁱⁿ står vid Rosens knoppning fadder

Och Fuschian gräter i spalierens garn

Sit Freja styr den guldbrosniada charm

På egyptiskt efter varma hjertan sladder

Och der prefektens i förtroligt sladder

All världen krossa på kritikkens grann

Nu har han glömt de små latiniska fruer

För att i frihet få sin älsklings smaka

Och han tycks icke mer i valet Treka

Correllan Amors o Fortunnas gracer

Nu har för dem blott lipuet tvänne fruer

En heter älska och den andra leka.

Fauat

Margareta.

Spinn, skona jungfru, spinn i sam
 Sai frosten skonar kufarna se ^{martaler,} vekar,
 Sai milda vindar spuda rosor smeka
 Spinn, skona jungfru, spinn ^{fy} dagen lider.

Sjung, fagra barn, dai hjulet kring sig vrider,
 Om kimpor, sam med svart och lita leka
 om boryfrum, hvilkans kinter faras ~~blaka~~
 Sjung, fagra barn, om hjertats glada strider.

Och dröm om prinsan på sin ^{grå} hvita skinn
 Sen stalle, sam en gång dig snöta skall
 Och se blott dig bland getans ^{manstokhim} manstokhim

Gud helga moder skydd dig för fall
 Från olina strömmars gisu sagohimmel
 Ty gorden är dig alltför hård och kall

Tryckt i Dagny 1887.

Mafistafeles

(Herr Lange.)

En afgrundsbristling ar orkestrern Gød,
 Och blåa läjor öfver monen flöja.
 I dystra kopar trollen in sig smigo,
 Och hexor linkande vid kryckans stöd.

Men det blif lif, ty herrskarn så det bjöt.
 Väl herorna ej mer till dansen säge,
 Men blickarna en yster glädje göja,
 Och allt uti fanatisk gro gjöd.

Och Mafistafeles bar på sin bjissa
 Det andas Arana, af passioner värad,
 Och styrde så all jördens vida lund.

Jag kände hjertat härdt sig, sammanpressat.
 Det var en lek med diktet och bländbart
 med lek är alvar, diktet är samn ibland.
 serd.

Faust.

Mefistofeles. (Herr Willman)

~~En afgrundshvisling av~~

Det grinslar till i tragt maskineri.
Ur djupet nihtens vilde lågor glöda.
Och uti strålar mystiskt Rävbers röda
Står diktens kemiska stoffan, lugn och fri.

Glödd är han båd med smak och fantasi.
Han vetat guld och silver på sig äva.
Och gör sig tydligen den största måda
Att glämma gammal olot och magi a

Blott att ej göra lifvet allt för löskigt,
Hun låter vin ur krigarekyllten rinna
Och för Frn Marta ut på promenad e

O Fausts tjensit han har det ganska be-
rikt
men för sitt ständ är han då snäll och
glad
Det var Man uomas konam smite ut
målet vinna

Mefistafelus.

Faust (Herr Odman)

På Alkemistens härd där glöden ut.

I Söfeln stelnar rördt amalgamat.

En rättas gnager sänder anagrammet.

Det är den gamla Lorekorns eldsminnet.

Om ser han lifvet vid dess nära slut
Sann manuskript, begrafvet under slammvet.

Han hör, men svagt, det fortra älskaps-
flammet,
Och bort där Blackbergafestens vilka tjut.

I Gissa syner för hans inre öga
Ter sig en bättre värld och fröjles böga,
Sann Afgrundsforsten icke fatta kan.

Så blef han frärlit, ty det betydde föga,
Att afgrundsleden utmed vägen brann,
Blott anden engång gjensto höjlar hann.

Fra Siavola

(Herr Sellman)

Det ges ett värdehus der i Terraccina,
Inbuddadt mellan skuggande platåner,
En vallfartsort för främlingskaravaner
Tack vare viner eldiga och fina.

Så männens strålar bekande beskina
Der utaf anargrön kransade altaner.
Utspelas der små, gläsdande romaner,
Beskyddade af Sancta mandalina e

Flan, Ludvyn, lutar sig mot rankans gellan,
Och nedanför i daffberusad natt
Markisens röst där bort i smaksamt slaf

I morgon tar han väl Karlinen fäll
Samt fjädermyckad kalubreseshatt
Och fördrar skutt af lydige varaller

Planung för en dag.

Kungen (Herr Luadfrög)

Till Indians gamla, sagorika land

Bära du så fagert af arketen vägar -

Så der af gramma rosars röda lögur

Ser varma jorden stjäkas stå i brand -

Så står en kungsfärd, byggd på höjare ^{strand.}

I gyllne salar slväljas inga plögur.

I näjste rum begrafvas andens frögur

Liksom en karavan i ökensand.

Och bajärer, berr af hvärfvelvindar,

Tycker dans ombärfvas herrskarns tron.

Åslidigt vinn ät kungen slafvar bjuda

Så står han upp, att lifvets glädje

I sångens klädnad, och kvar kläffull ^{bruka} tan

Så myk och varm sig om ditt hjerta ^{lindar}

177
Könung för en dag.

Fiskarna

(Herr boman)

I kvällens bleka skymning tyklar stranden.
Med långsam svallning hafvets vågor sö-
och månens första strålar silfverströ
På fiskergässen, sofvande på stranden.

Men drämmarn gästas lifva sagolanden.
Han dyker åter ner i magisk sjö
Och hemtar ur dess djup sin fagra mö-
och sköfvar sin en ring från hvita tunden.

Så i den tygsta natten årslag bäras.

En grann gondal helt sakta stranden
Ur stiger en perimessa skän och ung.
^{hinner}

Han tackar ^{dock} ~~kan~~ sin dönm ut intet
^{stärkas}

Han raktas stumrarn och på smokan
Gåffulla skriften som jag vare ^{länner} ~~kung~~

Fédora

(Sarah Bernhardt)

Fédora är en ädel ryttig furstinna
 med högst fantastiskt dyra toaletter.
 Du kan i dagbladsparter äroförmå
 Trio på: har dräkt med spetsar och rätter.

I röt ses luggen rundt om pannanbrinn.
 Och näsan gör effekt på silhouetter.
 Och hvarje ord från denna Trallska gveima
 I sällsam vibration ditt väsen sätter.

Hvar känslas vare sig hur fin och mildt
 Och hvar passion som kan i hjärtat
 Ge hennes röst sin underbara prakt.

Hon är så graciös och dock så vild.
 Det kan nog tänkas, att du tror dig
 Ett vackert roffjur, stadt på ^{skåda} monokjuff.

Glambet.

För scenens under fäldes nyss rida
 Mordlysten tragedi har gått till ända
 men i ditt minne lifer kvar måfån
 De djupa tankars underfulla san

Du minnes ord af vansett ord af han
 Ord af förtvillan, ord som kärlek fändt
 Ord hvilka blickligt syndarhertan bländ
 Du för ett ord haf med dig derifrån

men det som går din njutning är
 Han lefver älskar ^{han} ^{hvar} ^{blott} ^{med} ^{ord}
 Då handling ensamt ställer själens ^{smärta}

På här dig misskunn med de tusentel
 Som dådläst sandra. Kring gå bragdrik
 med arbets Glambetsbärda gå ätt ^{göra} hjersta.

Tryckt i Dagens 1887.

Romeo.

Balkong och månken och en fager tjärna
 En venstkransad mur en blomstergård
 En silkesstickad dräkt med gylne bård
 Mer kan en älskare, j önska gerna,

En kullen natt förutan minsta stjerna,
 Gift lärar lik en sorgklädd minnesvård
 En skickelse som döden kall och hård
 Mer kan en tragiker j önska gerna.

Tolf långa, älskogs glöddande dvetter
 En kärlek aldrig trött att kärlek svära
 Det må väl vara nog för sångarns äro

En lyckas njuten under trämmenätter
 En döe på hvilken dikten kronan
 Mer kan j någon menniska ^{sätta} begära.

Tryckt i Dagsna
 1887.

